

«БАГАТО ГАЛАСУ ДАРЕМНО»

В Київському Державному ордену Леніна академічному українському драматичному театрі імені Івана Франка іде п'єса В. Шекспіра «Багато галасу даремно». На фото: зверху—Дон Жуан—засл. арт. УзРСР П. Т. Сергієнко; Дон-Педро — нар. арт. УРСР О. М. Ватуля; Бузина — засл. арт. УРСР та нар. арт. УзРСР Д. О. Милотенко; посередині—Бенедікт—засл. арт. УРСР В. М. Добровільський; Беатріче — лауреат Сталінської премії нар. арт. СРСР Н. М. Ужвій; внизу—Клаудіо—засл. арт. УРСР та нар. арт. УзРСР Е. П. Пономаренко; Геро—засл. арт. УРСР та засл. арт. УзРСР К. О. Осмяловська.

Фото Я. Паволцького.

В. Шекспір.

Шевченко залишив нам тільки одну п'єсу — «Назар Стодоля» та ще зберігся уривок загубленої трагедії «Никита Гайдай». Проте, насправді, драматична творчість займає в Шевченка значно більше місця, ніж прийнято гадати. Особливо характерні з цього погляду роки 1841—1843. В цей час Шевченко працював над п'ятьма драматичними творами — над згаданими вже п'єсами «Назар Стодоля» і «Никита Гайдай» та над драмами «Невеста», «Слепая красавица» і «Данило Рева».

Шевченко пильно стежив за розвитком української драматургії того часу і дуже добре знав усе, що було написано до нього і при ньому.

Проте, очевидно, цей доробок не міг задовольнити Шевченка. На часі стояло питання про розширення меж українського слова. П'єсу «Никита Гайдай» Шевченко мріяв написати як трагедію, інші п'єси — як драми. Свідчення сучасників одноставно сходяться на тому, що всі п'ять згаданих п'єс були написані, їх бачили і пам'ятали їх зміст. Де вони ділися — невідомо.

В своїх драматичних шуканнях Шевченко, зрозуміло, не міг не звернутися до літературної спадщини великого англійського письменника, тим більше, що саме на цей час припадає видання його творів (1841 рік) російською мовою в перекладах Кетчера (з ним після заслання Шевченко завів особисте знайомство).

З початку сорокових років Шевченко вже ніколи не розлучається з Шекспіром, твори якого стають для нього настільною книгою. З листування поета видно, що він тричі губив книги великого письменника й тричі ставив на ноги своїх приятелів (Костомарова, одесита Лизогуба, петербуржця Лазаревського), щоб ті роздобули йому нові. Авторитетом Шекспіра Шевченко й Куліш орудували, обговорюючи «Гайдамаків». Шекспір для Шевченка був мірою досконалості, і, кажуть, що він до міру приклав до Марка Вовчка за її повість «Інститутка».

Читав Тарас Григорович Шекспіра російською мовою і слухав у театрі англійською — у виконанні знаменитого актора Олдріджа. Українських перекладів з Шекспіра за Шевченкового життя не було. Кулішіві роботи з'явилися значно пізніше.

Серед інших п'єс Куліш переклав і Шекспірову комедію «Багато галасу знічев'я», яку тепер в новішому перекладі і під трохи зміненою назвою іде на сцені столичного українського театру ім. Франка. Репродукції сцен з цієї вистави ми містимо на сторінках журналу.

Іван БАЛКОВИЙ.